

Prop. 67 S

(2016–2017)

Proposisjon til Stortinget (forslag til stortingsvedtak)

Samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 59/2017 av 17. mars 2017 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2013/37/EU om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor

*Tilråding fra Utenriksdepartementet 24. mars 2017,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Solberg)*

1 Bakgrunn

EØS-komiteen vedtok ved beslutning nr. 59/2017 av 17. mars 2017 å endre EØS-avtalens vedlegg XI ved å innlemme europaparlamentets- og rådsdirektiv 2013/37/EU av 26. juni 2013 om endring av direktiv 2003/98/EF om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor.

Direktiv 2013/37/EU innebærer en rekke endringer av direktiv 2003/98/EF (viderebruksdirektivet). Direktiv 2013/37/EU setter blant annet strengere regler for gjennomsiktighet ved beregning av gebyrer for tilrettelegging for viderebruk, har nye regler for fastsettelse av slike gebyrer og utvider direktivets virkeområde. Endringsdirektivet medfører sterkere føringer for å gjøre offentlige data tilgjengelig for viderebruk. Direktivet endrer ikke det gjeldende rettslige utgangspunktet om at det ikke påligger offentlige virksomheter noen plikt til å tilgjengeliggjøre data for viderebruk.

Gjennomføringen av EØS-komiteens beslutning vil kreve lovendring. Det er derfor nødvendig å innhente Stortingets samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning i medhold av Grunnloven § 26 annet ledd. Kommunal- og moderniseringsdepartementet har allerede frem-

met forslag om endringer i lov om rett til innsyn i dokument i offentlig verksemd (offentleglova), jf. Prop. 111 L (2015–2016). Proposisjonen ble behandlet i Stortinget 6. desember 2016.

EØS-komiteens beslutning og direktivet i uoffisiell norsk oversettelse følger som trykte vedlegg til proposisjonen.

2 Nærmere om de viktigste bestemmelsene i rettsakten

Direktiv 2013/37/EU om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor har som hovedformål å øke tilfanget av tilgjengelig offentlig informasjon samt å legge best mulig til rette for utstrakt viderebruk av den samme informasjonen.

Artikkel 1 beskriver hvilke endringer som gjøres i direktiv 2003/98/EF.

Artikkel 2 inneholder definisjoner av sentrale begreper for viderebruk. Bestemmelsen skal utvides med definisjon av «maskinleselig format», «åpent format», «formell åpen standard» og «universitet/høgskole», som ikke finnes i viderebruksdirektivet fra før. Maskinleselig format er et filformat strukturert slik at programvare enkelt kan

påvise, gjenkjenne og trekke ut bestemte data, herunder individuelle opplysninger og deres interne struktur. Åpent format er et filformat som er plattformuavhengig og gjort tilgjengelige for allmennheten uten begrensninger som hindrer viderebruk av dokumenter. Formell åpen standard er en standard som er blitt fastsatt skriftlig, med detaljerte spesifikasjoner for kravene som skal sikre samvirkingsevne mellom programvare. Universitet/høgskole betyr offentlig myndighet som tilbyr høyere utdanning som leder til akademiske grader.

Artikkel 3 angir generelle, prinsipielle utgangspunkter for viderebruk. Artikkel 3 utvides til å pålegge medlemsstatene å sikre at dokumenter som dette direktiv får anvendelse på i samsvar med artikkel 1, kan viderebrukes for kommersielle eller ikke-kommersielle formål i samsvar med vilkårene fastsatt i kapittel III og IV. For dokumenter som biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver har immaterialrettigheter til, skal medlemsstatene sikre, når viderebruk av slike dokumenter er tillatt, at disse dokumentene kan viderebrukes for kommersielle eller ikke-kommersielle formål i samsvar med vilkårene fastsatt i kapittel III og IV.

Artikkel 4 inneholder krav til behandlingen av anmodninger om data for viderebruk. Bestemmelsene i tredje og fjerde ledd er nye, og inneholder regler om plikt til å ta med henvisning i begrunnelsen for avslag og plikt til å informere om klagemuligheter. Endringene i artikkel 4 vil ikke gjelde for biblioteker, museer og arkiver (ABM-sektoren).

Artikkel 5 regulerer dataformatene som skal tilbys for viderebruk.

Artikkel 6 angir prinsippene for gebyrfastsettelse for tilgjengeliggjøring for viderebruk. Bestemmelsen er ny, og fordrer blant annet at det ikke lenger er anledning til å ta med i beregningsgrunnlaget kostnader knyttet til innsamling og produksjon av dokumentene, samtidig som det åpnes for å ta betalt for eventuelle kostnader knyttet til lisensiert innhold.

Artikkel 7 omhandler gjennomsiktighet i relasjon til en eventuell gebyrfastsettelse. Bestemmelsen er ny, og krever at det på forhånd skal angis hvilke vilkår som gjelder for viderebruk av innholdet, herunder eventuelle gebyrer, og grunnlaget som er benyttet ved beregningen av dem.

Artikkel 8 omhandler lisenser for viderebruk av data. Første ledd endres ved at offentlige myndigheter enten kan tillate viderebruk uten vilkår, eller de kan fastsette vilkår, når det er hensiktsmessig gjennom en lisens. Disse vilkårene skal da ikke begrense mulighetene for viderebruk unødig og skal ikke brukes for å begrense konkurranse.

Artikkel 9 beskriver enkelte praktiske ordninger. Medlemsstatene skal sørge for ordninger som gjør det lettere å søke etter dokumenter som er tilgjengelige for viderebruk, for eksempel i form av lister over de viktigste dokumentene med relevante metadata, som er tilgjengelige via Internett og i maskinleselig format dersom det er mulig og hensiktsmessig, og nettportaler med lenker til disse listene over informasjonskilder. Når det er mulig, skal medlemsstatene legge til rette for tverrspråklig søking etter dokumenter.

Artikkel 11 angir vilkår for, og rekkevidden av eksklusive avtaler. Det tilføyes at nr. 2 ikke får anvendelse på digitalisering av kulturelle ressurser. I artikkel 11 tilføyes også tidsfrister for enerett.

3 Beslutningen i EØS-komiteen

I henhold til EØS-komiteens beslutning nr. 59/2017 skal EØS-avtalens vedlegg XI endres. EØS-komiteens beslutning inneholder en innledning og fire artikler. I innledningen blir det vist til at EØS-avtalen, og særlig artikkel 98, gjør det mulig å endre vedleggene til avtalen gjennom beslutning i EØS-komiteen.

Artikkel 1 fastsetter at europaparlamentets- og rådsdirektiv 2013/37/EU av 26. juni 2013 om endring av direktiv 2003/98/EF om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor, skal innlemmes i EØS-avtalens vedlegg XI.

Artikkel 2 fastsetter at teksten til direktiv 2013/37/EU på norsk og islandsk, som vil bli kunngjort i EØS-tillegget til Den europeiske unions tidende, skal gis gyldighet.

Artikkel 3 fastsetter at beslutningen trer i kraft 18. mars 2017, forutsatt at EØS-komiteen har motatt alle meddelelser etter avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4 slår fast at beslutningen i EØS-komiteen skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

4 Forholdet til norsk rett

Gjennomføring av direktivet i norsk rett krever lovendring. Tilgjengeliggjøring av offentlig informasjon for viderebruk er regulert gjennom forskjellige bestemmelser i lov om rett til innsyn i dokument i offentlig verksemd (offentleglova). Disse bestemmelser er i all hovedsak en gjennomføring av direktiv 2003/13/EF (viderebruksdirektivet). Direktiv 2013/37/EU nødvendiggjør

enkelte endringer i reglene om å ta gebyrer for tilrettelegging for viderebruk, samtidig som det innføres et krav om transparens rundt beregninger av slike gebyrer. I tillegg krever direktivet at tilgjengeliggjøringen som hovedregel skal være i maskinlesbare format. Kommunal- og moderniseringsdepartementet har allerede fremmet forslag om lov om endringer i offentleglova, som ble behandlet i Stortinget 6. desember 2016, jf. Prop. 111 L (2015–2016). De nødvendige endringer i offentleglova, i tillegg til en mer inngående omtale av direktivet, fremgår her.

5 Økonomiske og administrative konsekvenser

Gjennomføringen av direktiv 2013/37/EU forventes å ha begrensede økonomiske og administrative konsekvenser for offentlige myndigheter.

Direktivets formål om å legge til rette for best og mest mulig tilgjengeliggjøring av offentlig informasjon for viderebruk, balanserer oppgavene for de offentlige virksomhetene med adgang til å beregne gebyrer for slik tilrettelegging.

Gjennomføringen av direktivet antas å ha positive samfunnsøkonomiske konsekvenser gjennom effektivisering av offentlig sektor, innovasjon og næringsutvikling med offentlig informasjon som basis og, ikke minst, et mer åpent og demokratisk samfunn.

6 Konklusjon og tilrådning

Direktiv 2003/98/EF skulle legge til rette for økt viderebruk av offentlig informasjon i kommersiell og ikke-kommersiell virksomhet. Revisjon av vide-

rebruksdirektivet var ett av hovedtiltakene i den europeiske digital agenda. Kommisjonens utredning av erfaringene med viderebruksdirektivet i 2009 bekreftet at det hadde vært en økning av data tilgjengeliggjort for viderebruk. Samtidig viste utredningen at medlemsstatene fortsatt hadde et stykke igjen før man kunne konkludere med at det forventede potensial for viderebruk var utløst.

Direktiv 2013/37/EU legger til rette for mer og bedre utnyttelse av offentlig informasjon over hele EU ved å harmonisere de grunnleggende betingelsene for viderebruk og ved å fjerne de største hindrene for viderebruk i det indre marked. Endringsdirektivet inneholder bestemmelser som kan lette tilgjengeliggjøring og viderebruk av offentlige data.

Kommunal- og moderniseringsdepartementet tilrår samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 59/2017 av 17. mars 2017 om innlemmelse i EØS-avtalen av europaparlamentets- og rådsdirektiv 2013/37/EU om endring av direktiv 2003/98/EF om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor. Utenriksdepartementet slutter seg til dette.

Utenriksdepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et fremlagt forlag til proposisjon til Stortinget om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 59/2017 av 17. mars 2017 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2013/37/EU om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor.

Vi **HARALD**, Norges Konge,

stadfester:

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 59/2017 av 17. mars 2017 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2013/37/EU om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor, i samsvar med et vedlagt forslag.

Samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 59/2017 av 17. mars 2017 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2013/37/EU om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor

Forslag

**til vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens
beslutning nr. 59/2017 av 17. mars 2017 om innlemmelse
i EØS-avtalen av direktiv 2013/37/EU om viderebruk av
informasjon fra offentlig sektor**

I

Stortinget samtykker i godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 59/2017 av 17. mars 2017 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2013/37/EU om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor.

Vedlegg 1

EØS-komiteens beslutning nr. 59/2017 av 17. mars 2017 om endring av EØS-avtalens vedlegg XI (Elektronisk kommunikasjon, audiovisuelle tjenester og informasjonssamfunnstjenester)

EØS-KOMITEEN HAR –

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt EØS-avtalen, særlig artikkel 98, og på følgende bakgrunn:

- 1) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/37/EU av 26. juni 2013 om endring av direktiv 2003/98/EF om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor¹ skal innlemmes i EØS-avtalen.
- 2) Vedlegg XI til EØS-avtalen bør derfor endres –

TRUFFET DENNE BESLUTNING:

Artikkel 1

I EØS-avtalens vedlegg XI nr. 5k (europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/98/EF) tilføyes følgende:

«, endret ved:

–32013 L 0037: Europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/37/EU av 26. juni 2013 (EUT L 175 av 27.6.2013, s. 1).»

¹ EUT L 175 av 27.6.2013, s. 1.

Artikkel 2

Teksten til direktiv 2013/37/EU på islandsk og norsk, som skal kunngjøres i EØS-tillegget til Den europeiske unions tidende, skal gis gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 18. mars 2017, forutsatt at alle meddelelser etter EØS-avtalens artikkel 103 nr. 1 er inngitt.²

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

Utferdiget i Brussel 17. mars 2017.

For EØS-komiteen

Claude Maerten

Formann

² [Ingen forfatningsrettslige krav angitt.] [Forfatningsrettslige krav angitt.]

Vedlegg 2

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/37/EU av 26. juni 2013 om endring av direktiv 2003/98/EF om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité¹,

etter den ordinære regelverksprosessen² og ut fra følgende betraktninger:

- 1) Dokumenter produsert av offentlige myndigheter i medlemsstatene utgjør en omfattende, variert og verdifull samling ressurser som kan være til gagn for kunnskapsøkonomien.
- 2) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/98/EF av 17. november 2003 om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor³ fastsetter et minste sett av regler for viderebruk av dokumenter som offentlige myndigheter i medlemsstatene er i besittelse av, og hvordan slik viderebruk kan lettes i praksis.
- 3) Retningslinjer for åpne data som oppmuntrer til bred tilgang til og viderebruk av informasjon fra offentlig sektor for private eller kommersielle formål, med få eller ingen rettslige, tekniske eller økonomiske begrensninger, og som fremmer spredning av informasjon ikke bare for markedsdeltakere, men også for offentligheten, kan spille en viktig rolle i arbeidet med å få fart på utviklingen av nye tjenester basert på innovative metoder som kombinerer og utnytter slik informasjon, stimulerer til økonomisk vekst og fremmer sosialt engasjement. Dette krever imidlertid like vilkår på unionsplan med hensyn til om viderebruk av dokumenter er tillatt eller ikke, noe som ikke

kan oppnås dersom dette spørsmålet overlates til medlemsstatenes eller berørte offentlige myndigheters regler og praksis.

- 4) Det å tillate viderebruk av dokumenter som offentlige myndigheter er i besittelse av, gir merverdi for viderebrukerne, sluttbrukerne og samfunnet generelt og i mange tilfeller også for det offentlige organet selv, gjennom å fremme åpenhet og ansvarlighet og generere tilbakemeldinger fra viderebrukere og sluttbrukere, noe som gir den berørte offentlige myndighet mulighet til å forbedre kvaliteten på informasjonen som samles inn.
- 5) Siden det første regelsettet om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor ble vedtatt i 2003, har mengden data i verden, herunder offentlige data, økt eksponentielt, og nye typer data blir hele tiden generert og samlet inn. Samtidig er vi vitne til en kontinuerlig utvikling av teknologier for analyse, utnytting og behandling av data. Denne raske teknologiske utviklingen gjør det mulig å skape nye tjenester og nye anvendelsesområder som er basert på bruk, aggregering og kombinerer av data. Reglene som ble vedtatt i 2003, holder ikke lenger tritt med disse raske endringene, og resultatet er at man kan risikere å gå glipp av de økonomiske og sosiale mulighetene som viderebruk av offentlige data gir.
- 6) Samtidig har medlemsstatene nå utarbeidet retningslinjer for viderebruk i henhold til direktiv 2003/98/EF, og enkelte av dem har vedtatt ambisiøse strategier for åpne data for å gjøre viderebruk av tilgjengelige offentlige data enklere for borgere og foretak, utover det minstenivået som er fastsatt i nevnte direktiv. For å unngå at ulike regler i ulike medlemsstater fungerer som en hindring for det grensekryssende utvalget av produkter og tjenester, og for å sørge for at sammenlignbare offentlige datasett kan viderebrukes i felleseuropeiske anvendelser basert på disse datasettene, kreves det et minstenivå av harmonisering for å

¹ EUT C 191 av 29.6.2012, s. 129.

² Europaparlamentets holdning av 13. juni 2013 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 20. juni 2013.

³ EUT L 345 av 31.12.2003, s. 90.

fastsette hvilke offentlige data som er tilgjengelige for viderebruk i det indre informasjonsmarked, i samsvar med den relevante innsynsordningen.

- 7) Direktiv 2003/98/EF inneholder ingen forpliktelse vedrørende tilgang til dokumenter eller en plikt til å tillate viderebruk av dokumenter. Beslutningen om hvorvidt viderebruk skal tillates eller ikke, treffes fortsatt av medlemsstatene eller berørt offentlig myndighet. Samtidig bygger direktiv 2003/98/EF på nasjonale regler om tilgang til dokumenter, og tillatelse til viderebruk av dokumenter er derfor ikke påkrevet i henhold til direktivet dersom tilgangen er begrenset (for eksempel dersom nasjonale regler begrenser tilgangen til å gjelde borgere eller foretak som kan dokumentere en særlig interesse for å få tilgang til dokumentene) eller sperret (for eksempel dersom nasjonale regler sperrer tilgangen på grunn av dokumentenes følsomme karakter, blant annet av hensyn til nasjonal sikkerhet, forsvar eller offentlig sikkerhet). Noen medlemsstater har uttrykkelig koplet retten til viderebruk sammen med retten til tilgang, slik at alle generelt tilgjengelige dokumenter kan viderebrukes. I andre medlemsstater er koplingen mellom de to regelsettene mindre tydelig, og dette er en kilde til rettslig usikkerhet.
- 8) Direktiv 2003/98/EF bør derfor endres slik at det fastsettes en tydelig plikt for medlemsstatene til å gjøre alle dokumenter tilgjengelige for viderebruk, unntatt når tilgangen er begrenset eller sperret i henhold til nasjonale regler om tilgang til dokumenter og med forbehold for andre unntak som er fastsatt i dette direktiv. Endringene som gjøres i dette direktiv, søker ikke å definere eller endre innsynsordninger i medlemsstater, som fortsatt er deres ansvar.
- 9) Idet det tas hensyn til Unionens regelverk og medlemsstatenes og Unionens internasjonale forpliktelser, særlig i henhold til Bernkonvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk og avtalen om handelsrelaterte sider ved immaterialrettigheter, bør dokumenter som tredjemann har immaterialrettigheter til, unntas fra virkeområdet for direktiv 2003/98/EF. Dersom tredjemann var opprinnelig eier av immaterialrettighetene til et dokument som biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver er i besittelse av, og vernetiden for disse rettighetene ikke har utløpt, bør det dokumentet, for dette direktivs formål, anses som et dokument som tredjemann har immaterialrettigheter til.
- 10) Direktiv 2003/98/EF bør anvendes på dokumenter som berørte offentlige myndigheter stiller til rådighet som del av sine offentlige oppgaver, i henhold til lov eller andre bindende regler i medlemsstatene. I mangel av slike regler bør de offentlige oppgaver defineres i samsvar med vanlig administrativ praksis i medlemsstatene, forutsatt at de offentlige oppgavens virkeområde er åpent for innsyn og blir tatt opp til ny vurdering. De offentlige oppgavene kan defineres generelt eller fra sak til sak for de enkelte offentlige myndigheter.
- 11) Dette direktiv bør gjennomføres og anvendes i fullt samsvar med prinsippene om vern av personopplysninger i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger⁴. Det er særlig verd å merke seg at i henhold til nevnte direktiv, er det medlemsstatene som bør fastsette under hvilke vilkår behandling av personopplysninger er lovlig. Et av prinsippene i nevnte direktiv er dessuten at personopplysninger etter innsamling ikke må behandles på en måte som er uforenlig med de angitte, uttrykkelige og rettmessige formål som dataene ble innsamlet for.
- 12) Direktiv 2003/98/EF bør ikke berøre de rettigheter, herunder økonomiske og ideelle rettigheter, som ansatte hos offentlige myndigheter har i henhold til nasjonale regler.
- 13) Dersom et dokument stilles til rådighet for viderebruk, bør den berørte offentlige myndighet beholde retten til å utnytte dokumentet.
- 14) Virkeområdet for direktiv 2003/98/EF bør utvides til også å omfatte biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver.
- 15) Et av hovedformålene med å opprette det indre marked er å skape vilkår som fremmer utviklingen av tjenester som omfatter hele Unionen. Biblioteker, museer og arkiver har en betydelig mengde verdifulle informasjonsressurser fra offentlig sektor, særlig fordi digitaliseringsprosjekter har mangedoblet mengden digitalt offentlig materiale. Disse kulturarvsamlingene og tilhørende metadata er en potensiell kilde for produkter og tjenester med digitalt innhold, og de har et enormt potensial med hensyn til innovativ viderebruk i sektorer som utdanning og turisme. Større muligheter

⁴ EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31.

for viderebruk av offentlig kulturelt materiale bør blant annet gjøre at EU-foretak kan utnytte sitt potensial og bidra til økonomisk vekst og skaping av arbeidsplasser.

- 16) Det er betydelige forskjeller mellom de ulike medlemsstatenes regler og praksis når det gjelder utnyttelsen av offentlige kulturelle ressurser, noe som hindrer realiseringen av det økonomiske potensialet til disse ressursene. Biblioteker, museer og arkiver fortsetter å investere i digitalisering, og mange har allerede gjort sitt offentlige innhold tilgjengelig for viderebruk og søker aktivt etter nye muligheter til å viderebruke dette innholdet. Fordi kulturinstitusjonene opererer innenfor veldig forskjellige lovgivningsmessige og kulturelle rammer, har også deres utnyttelse av innholdet utviklet seg på svært ulike måter.
- 17) Ettersom forskjeller i nasjonale regler og praksis eller manglende klarhet hindrer det indre marked i å virke på en tilfredsstillende måte og hemmer en hensiktsmessig utvikling av informasjonssamfunnet i Unionen, bør det innføres en minsteharmonisering av nasjonale regler og praksis for viderebruk av offentlig kulturelt materiale i biblioteker, museer og arkiver.
- 18) Utvidelse av virkeområdet for direktiv 2003/98/EF bør begrenses til tre typer kulturinstitusjoner – biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver – ettersom deres samlinger er og i stadig større grad vil bli et verdifullt materiale for viderebruk i mange produkter, for eksempel mobile anvendelser. Andre typer kulturinstitusjoner (som orkestre, operaer, balletter og teatre), herunder arkiver som er del av disse institusjonene, bør forbli utenfor virkeområdet ettersom de driver med «utøvende kunst». Ettersom nesten alt deres materiale omfattes av tredjemanns immaterialrettigheter og derfor uansett vil forbli utenfor nevnte direktivs virkeområde, vil det ha liten betydning å ta dem med i virkeområdet.
- 19) Digitalisering er et viktig middel for å sikre bedre tilgang til og viderebruk av kulturelt materiale for utdanning, arbeid eller fritid. Digitaliseringen gir også betydelige økonomiske muligheter gjennom en enklere integrering av kulturelt materiale i digitale tjenester og produkter, noe som fremmer skaping av arbeidsplasser og vekst. Disse aspektene ble understreket blant annet i Europaparlamentets resolusjon av 5. mai 2010 om «Europeana — neste skritt»⁵, kommisjonsrekommandasjon 2011/711/EU av 27. oktober 2011 om digitalisering av og direktekoplet tilgang til kulturelt

materiale samt digital bevaring⁶ og Rådets konklusjoner av 10. mai 2012 om digitalisering av og direktekoplet tilgang til kulturelt materiale samt digital bevaring⁷. Disse dokumentene definerer veien framover med hensyn til håndtering av de rettslige, økonomiske og organisatoriske aspekter ved digitalisering av Europas kulturarv og tilgjengeliggjøring på Internett.

- 20) For å lette viderebruk bør offentlige myndigheter, dersom det er mulig og hensiktsmessig, gjøre dokumenter tilgjengelige i åpne og maskinleselige formater og sammen med tilhørende metadata, med best mulig presisjon og detaljrikdom, i et format som sikrer samvirkingsevne, for eksempel ved å behandle dem i samsvar med prinsippene for kompatibilitets- og brukervennlighetskrav for geografisk informasjon i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/2/EF av 14. mars 2007 om opprettelse av en infrastruktur for geografisk informasjon i Det europeiske fellesskap (INSPIRE)⁸.
- 21) Et dokument bør anses å være i et maskinleselig format dersom det er i et filformat som er strukturert på en slik måte at programvare enkelt kan påvise, gjenkjenne og trekke ut bestemte data fra det. Data kodet i filer som er strukturert i et maskinleselig format, er maskinleselige data. Maskinleselige formater kan være åpne eller lukkede, de kan være formelle standarder eller ikke. Dokumenter kodet i et filformat som begrenser elektronisk behandling, fordi dataene ikke kan eller ikke enkelt kan trekkes ut av dem, bør ikke anses å være i et maskinleselig format. Medlemsstater bør, der det er hensiktsmessig, oppmuntre til bruk av åpne, maskinleselige formater.
- 22) Dersom offentlige myndigheter krever gebyrer for viderebruk av dokumenter, bør slike gebyrer i prinsippet begrenses til marginalkostnader. Det bør dog tas hensyn til nødvendigheten av ikke å hindre den normale driften hos offentlige myndigheter som er forpliktet til å generere inntekter for å dekke en betydelig del av kostnadene knyttet til utføring av deres offentlige oppgaver eller av kostnadene knyttet til innsamling, produksjon, reproduksjon og spredning av visse dokumenter som gjøres tilgjengelige for viderebruk. I slike tilfeller bør

⁵ EUT C 81 E av 15.3.2011, s. 16.

⁶ EUT L 283 av 29.10.2011, s. 39.

⁷ EUT C 169 av 15.6.2012, s. 5.

⁸ EUT L 108 av 25.4.2007, s. 1.

offentlige myndigheter kunne kreve gebyrer som overstiger marginalkostnadene. Slike gebyrer skal fastsettes i henhold til objektive, åpne og kontrollerbare kriterier, og den samlede inntekten fra utlevering og tillatelse til viderebruk av dokumenter bør ikke overstige kostnadene for innsamling, produksjon, reproduksjon og spredning samt en rimelig avkastning på investeringene. Kravet om å generere inntekter for å dekke en betydelig del av offentlige myndigheters kostnader knyttet til utføring av deres offentlige oppgaver eller av kostnader knyttet til innsamling, produksjon, reproduksjon og spredning av visse dokumenter, behøver ikke å være en lovfestet forpliktelse og kan for eksempel følge av administrativ praksis i medlemsstatene. Et slikt krav bør regelmessig vurderes på nytt av medlemsstatene.

- 23) Biblioteker, museer og arkiver bør også kunne kreve gebyrer som overstiger marginalkostnadene for ikke å hindre den normale driften. Når det gjelder slike offentlige myndigheter, bør ikke den samlede inntekten fra utlevering og tillatelse til viderebruk av dokumenter innenfor den relevante regnskapsperioden overstige kostnadene for innsamling, produksjon, reproduksjon, spredning, bevaring og rettighetsklarering samt en rimelig avkastning på investeringene. Når det gjelder biblioteker, museer og arkiver, tatt i betraktning deres særegenheter, kan det tas hensyn til prisene som privat sektor krever for viderebruk av identiske eller lignende dokumenter, når det beregnes en rimelig avkastning på investeringene.
- 24) De øvre grensene for gebyrer fastsatt i dette direktiv berører ikke medlemsstatenes rett til å anvende lavere gebyrer eller ingen gebyrer.
- 25) Medlemsstater bør fastsette kriteriene for å pålegge gebyrer som overstiger marginalkostnadene. I den forbindelse kan medlemsstatene for eksempel fastsette slike kriterier i nasjonale regler eller utpeke egnede myndigheter, med unntak av den offentlige myndigheten selv, som er skikket til å fastsette slike kriterier. Denne myndigheten bør være organisert i samsvar med medlemsstatens konstitusjonelle og rettslige system. Dette kan være en eksisterende myndighet med utøvende budsjettmyndighet og under politisk ansvar.
- 26) I forbindelse med enhver viderebruk av et dokument kan offentlige myndigheter pålegge viderebrukeren vilkår, gjennom en lisens der det er hensiktsmessig, for eksempel angivelse

av kilde og om dokumentet på noen måte er blitt endret av viderebrukeren. Eventuelle lisenser for viderebruk av informasjon fra offentlig sektor bør under alle omstendigheter omfatte så få restriksjoner på viderebruk som mulig, for eksempel begrenset til et krav om angivelse av kilde. Åpne lisenser tilgjengelig på Internett, som gir mer omfattende viderebruksrettigheter uten teknologiske, økonomiske eller geografiske begrensninger og er basert på åpne dataformater, bør spille en viktig rolle i denne forbindelse. Medlemsstater bør derfor oppmuntre til bruk av åpne lisenser, noe som med tiden bør bli vanlig praksis i hele Unionen.

- 27) Kommisjonen har støttet utviklingen av en Internett-tavle for informasjon fra offentlig sektor, med relevante resultatindikatorer for viderebruk av informasjon fra offentlig sektor i alle medlemsstater. En regelmessig oppdatering av denne Internett-tavlen vil bidra til utvekslingen av informasjon mellom medlemsstatene og gjøre opplysninger om retningslinjer og praksis tilgjengelig i hele Unionen.
- 28) Klageadgangen bør omfatte muligheten til en vurdering utført av en upartisk klageinstans. Dette kan være en allerede eksisterende nasjonal myndighet, for eksempel nasjonal konkurransemyndighet, nasjonal myndighet for dokumenttilgang eller en nasjonal rettsmyndighet. Denne myndigheten bør være organisert i samsvar med medlemsstatens konstitusjonelle og rettslige system og bør ikke berøre andre klageadganger som eventuelt er tilgjengelig for personer som søker om viderebruk. Den bør imidlertid være forskjellig fra medlemsstatens ordning for å fastsette kriterier for å pålegge gebyrer som overstiger marginalkostnadene. Klageadgangen bør omfatte muligheten til en vurdering av negative vedtak, men også av vedtak som, til tross for at de tillater viderebruk, kan påvirke søkere av andre årsaker, særlig på grunn av gebyrreglene som anvendes. Vurderingsprosessen bør være hurtig, i samsvar med behovene på et marked i rask endring.
- 29) Konkurranseregler bør respekteres når prinsippene for viderebruk av dokumenter fastsettes, og så langt som mulig bør avtaler om enerett mellom offentlige myndigheter og private partnere unngås. For å yte en tjeneste av offentlig interesse kan det imidlertid noen ganger være nødvendig med enerett til viderebruk av visse dokumenter fra offentlig sektor. Dette kan blant annet være tilfellet dersom ingen

kommersiell forlegger vil offentliggjøre informasjonen uten en slik enerett. For å ta hensyn til dette tillater direktiv 2003/98/EF avtaler om enerett, som regelmessig må vurderes på nytt, dersom en enerett er nødvendig for å kunne yte en tjeneste av offentlig interesse.

- 30) Etter utvidelsen av virkeområdet for direktiv 2003/98/EF til å omfatte biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver, bør det tas hensyn til gjeldende forskjeller i medlemsstatene vedrørende digitalisering av kulturelle ressurser, noe som ikke kunne håndteres på en effektiv måte av gjeldende regler om avtaler om enerett i nevnte direktiv. Det finnes en rekke samarbeidsordninger mellom biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver og private partnere som omfatter digitalisering av kulturelle ressurser, der det gis enerett til private partnere. Praksis har vist at slike offentlig-private partnerskap kan legge til rette for en meningsfull utnyttelse av kultursamlinger og samtidig gi allmennheten raskere tilgang til kulturarven.
- 31) Dersom en enerett gjelder digitalisering av kulturelle ressurser, kan en viss periode med enerett være nødvendig for å gi den private partneren mulighet til å tjene inn investeringen. Denne perioden bør imidlertid være tidsbegrenset og så kort som mulig for å overholde prinsippet om at offentlig materiale skal forbli offentlig tilgjengelig når det er digitalisert. Perioden med enerett til å digitalisere kulturelle ressurser bør i alminnelighet ikke overstige ti år. En periode med enerett på mer enn ti år bør bli tatt opp til ny vurdering, der det tas hensyn til teknologiske, økonomiske og administrative endringer i miljøet siden ordningen ble innført. Dessuten bør alle offentlig-private partnerskap for digitalisering av kulturelle ressurser gi partnerinstitusjonen fulle rettigheter med hensyn til bruk av digitaliserte kulturelle ressurser etter avtalens opphør.
- 32) For å ta behørig hensyn til kontrakter og andre ordninger som gir enerett og som ble inngått før ikrafttredelsen av dette direktiv, bør det innføres passende overgangstiltak for å beskytte de berørte partenes interesser, dersom deres enerett ikke omfattes av unntakene som tillates i henhold til dette direktiv. Disse overgangstiltakene bør tillate at partenes enerett fortsetter å gjelde inntil kontraktens utløp eller, for tidsubegrensede kontrakter eller kontrakter med veldig lang varighet, i en tilstrekkelig lang periode slik at partene kan treffe egnede tiltak. Disse overgangstiltakene bør ikke gjelde kontrakter eller andre ordninger inngått etter ikrafttredelsen av dette direktiv, men samtidig før anvendelsen av nasjonale tiltak som innarbeider dette direktiv, for å unngå situasjoner der det inngås kontrakter eller andre langsiktige ordninger som ikke er i samsvar med dette direktiv, med den hensikt å omgå framtidige nasjonale innarbeidingstiltak som skal vedtas. Kontrakter og andre ordninger inngått etter ikrafttredelsen av dette direktiv, men før datoen for anvendelse av nasjonale innarbeidingstiltak, bør derfor være i samsvar med dette direktiv fra datoen for anvendelse av nasjonale tiltak for innarbeiding av dette direktiv.
- 33) Ettersom målene for dette direktiv, som er å gjøre det lettere å skape informasjonsprodukter og -tjenester på unionsplan som bygger på dokumenter fra offentlig sektor, for å sikre effektiv og grensekryssende bruk av dokumenter fra offentlig sektor dels hos private, særlig små og mellomstore, foretak for å skape verdikende informasjonsprodukter og -tjenester, og dels hos borgere for å gjøre det lettere med fri spredning av informasjon og kommunikasjon, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av det foreslåtte tiltakets felleseuropeiske omfang bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippene fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 34) Dette direktiv er forenlig med de grunnleggende rettigheter og de prinsipper som er anerkjent særlig i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter, herunder vern av personopplysninger (artikkel 8) og eiendomsretten (artikkel 17). Ingenting i dette direktiv bør tolkes eller gjennomføres på en måte som er i strid med Den europeiske konvensjon om beskyttelse av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter.
- 35) Det er nødvendig å sikre at medlemsstatene rapporterer til Kommisjonen om omfanget av viderebruk av informasjon fra offentlig sektor, vilkårene for å gjøre informasjonen tilgjengelig og klageadgangen.
- 36) Kommisjonen bør bistå medlemsstatene med å gjennomføre dette direktiv på en ensartet måte gjennom å utstede retningslinjer, særlig om anbefalte standardlisenser, datasett og

gebyrer for viderebruk av dokumenter, etter samråd med berørte parter.

37) Direktiv 2003/98/EF bør derfor endres.

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

I direktiv 2003/98/EF gjøres følgende endringer:

1) I artikkel 1 gjøres følgende endringer:

a) I nr. 2 gjøres følgende endringer:

i) Bokstav a) skal lyde:

«a) dokumenter som stilles til rådighet uten at dette omfattes av de berørte offentlige myndighetenes offentlige oppgaver i henhold til lov eller andre bindende regler i medlemsstaten eller, i mangel av slike regler, som fastsatt i samsvar med vanlig administrativ praksis i vedkommende medlemsstat, forutsatt at de offentlige oppgavens virkeområde er åpent for innsyn og blir tatt opp til ny vurdering,»

ii) Bokstav c) skal lyde:

«c) dokumenter som i henhold til innsynsordningene i medlemsstatene ikke er tilgjengelige, blant annet av hensyn til:

- vern av nasjonal sikkerhet (dvs. statens sikkerhet), forsvar eller offentlig sikkerhet,
- fortrolig behandling av statistiske opplysninger,
- fortrolig behandling av forretningsopplysninger (f.eks. forretningshemmeligheter, yrkeshemmeligheter eller selskapshemmeligheter),»

iii) Følgende bokstaver tilføyes:

«ca) dokumenter som det i henhold til innsynsordningene i medlemsstatene er begrenset tilgang til, herunder tilfeller der borgere eller foretak må dokumentere en særlig interesse for å få tilgang til dokumenter,

cb) deler av dokumenter som bare inneholder logoer, våpenskjold og insignier,

cc) dokumenter som i henhold til innsynsordningene ikke er tilgjengelige eller som det er begrenset tilgang til av hensyn til vern av personopplysninger, og deler av dokumen-

ter som er tilgjengelige i henhold til disse innsynsordningene, men som inneholder personopplysninger som gjør at viderebruk ifølge lovgivningen er uforenlig med lovgivningen som gjelder personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger,»

iv) Bokstav e) skal lyde:

«e) dokumenter som utdannings- og forskningsinstitusjoner, herunder organisasjoner opprettet for å overføre forskningsresultater, skoler og universiteter, unntatt universitetsbiblioteker, er i besittelse av, og»

v) Bokstav f) skal lyde:

«f) dokumenter som kulturinstitusjoner, unntatt biblioteker, museer og arkiver, er i besittelse av.»

b) Nr. 3 skal lyde:

«3. Dette direktiv bygger på, og berører ikke, innsynsordninger i medlemsstatene.»

c) I nr. 4 endres «fellesskapsregelverket» til «unionsregelverket».

2) I artikkel 2 skal følgende numre tilføyes:

«6. «maskinleselig format» et filformat strukturert slik at programvare enkelt kan påvise, gjenkjenne og trekke ut bestemte data, herunder individuelle opplysninger og deres interne struktur,

7. «åpent format» et filformat som er plattformuavhengig og gjort tilgjengelige for allmennheten uten begrensninger som hindrer viderebruk av dokumenter,

8. «formell åpen standard» en standard som er blitt fastsatt skriftlig, med detaljerte spesifikasjoner for kravene som skal sikre samvirkningsevne mellom programvare,

9. «universitet/høyskole» offentlig myndighet som tilbyr høyere utdanning som leder til akademiske grader.»

3) Artikkel 3 skal lyde:

«Artikkel 3

Allment prinsipp

1. Med forbehold for nr. 2 skal medlemsstatene sikre at dokumenter som dette direktiv får anvendelse på i samsvar med artikkel 1, kan viderebrukes for kommersielle eller ikke-kommersielle formål i samsvar med vilkårene fastsatt i kapittel III og IV.

2. For dokumenter som biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver har immaterialrettigheter til, skal medlemsstatene

sikre, når viderebruk av slike dokumenter er tillatt, at disse dokumentene kan viderebrukes for kommersielle eller ikke-kommersielle formål i samsvar med vilkårene fastsatt i kapittel III og IV.»

4) Artikkel 4 nr. 3 og 4 skal lyde:

«3. Ved avslag på anmodningen skal de offentlige myndighetene underrette søkeren om årsakene til avslaget på grunnlag av relevante bestemmelser i innsynsordningen i vedkommende medlemsstat eller nasjonale bestemmelser vedtatt i henhold til dette direktiv, særlig artikkel 1 nr. 2 bokstav a)-cc) eller artikkel 3. Dersom et avslag gis på grunnlag av artikkel 1 nr. 2 bokstav b), skal den offentlige myndigheten vise til den fysiske eller juridiske personen som er rettighetshaver, der denne er kjent, eller alternativt til lisensgiveren som den offentlige myndigheten har innhentet det relevante materialet fra. Biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver skal ikke være forpliktet til å ta med en slik henvisning.

4. Alle beslutninger om viderebruk skal inneholde en henvisning til klageadgangen i tilfelle søkeren ønsker å klage på vedtaket. Klageadgangen skal omfatte muligheten til en vurdering utført av en upartisk klageinstans med nødvendig sakkunnskap, for eksempel nasjonal konkurransemyndighet, nasjonal myndighet for dokumenttilgang eller en nasjonal rettsmyndighet, hvis vedtak er bindende for berørte offentlig myndighet.»

5) Artikkel 5 skal lyde:

«Artikkel 5

Tilgjengelige formater

1. Offentlige myndigheter skal gjøre sine dokumenter tilgjengelige i alle allerede foreliggende formater eller språkversjoner og, dersom det er mulig og hensiktsmessig, i åpne og maskinleselige formater sammen med tilhørende metadata. Både formatet og metadataene bør, så langt det er mulig, være i samsvar med formelle åpne standarder.
2. Nr. 1 innebærer ikke at offentlige myndigheter er forpliktet til å framstille eller tilpasse dokumenter eller framlegge utdrag for å etterkomme det nummeret, dersom dette krever en uforholdsmessig stor innsats og ikke bare et enkelt håndgrep.

3. Det kan ikke på grunnlag av dette direktiv kreves at offentlige myndigheter skal fortsette å produsere og lagre en viss type dokumenter for at en privat eller offentlig organisasjon skal kunne viderebruke slike dokumenter.»

6) Artikkel 6 skal lyde:

«Artikkel 6

Gebyrprinsipper

1. Dersom det kreves gebyrer for viderebruk av dokumenter, skal slike gebyrer begrenses til marginalkostnader påløpt for reproduksjon, tilrådighetsstillelse og spredning.
2. Nr. 1 får ikke anvendelse på følgende:
 - a) offentlige myndigheter som er forpliktet til å generere inntekter for å dekke en betydelig del av kostnadene knyttet til utføring av deres offentlige oppgaver,
 - b) unntaksvis dokumenter for hvilke berørt offentlig myndighet er forpliktet til å generere tilstrekkelige inntekter for å dekke en betydelig del av kostnadene knyttet til innsamling, produksjon, reproduksjon og spredning. Disse kravene skal fastsettes ved lov eller andre bindende regler i medlemsstatene. I mangel av slike regler skal kravene defineres i samsvar med vanlig administrativ praksis i medlemsstatene,
 - c) biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver.
3. I tilfellene nevnt i nr. 2 bokstav a) og b) skal berørte offentlige myndigheter beregne samlede gebyrer i henhold til objektive, åpne og kontrollerbare kriterier som fastsettes av medlemsstatene. Disse myndigheters samlede inntekt fra utlevering og tilatelse til viderebruk av dokumenter innenfor den relevante regnskapsperioden skal ikke overstige kostnadene for innsamling, produksjon, reproduksjon og spredning samt en rimelig avkastning på investeringene. Gebyrene skal beregnes i samsvar med de regnskapsprinsipper som gjelder for de berørte offentlige myndigheter.
4. Når de offentlige myndigheter nevnt i nr. 2 bokstav c) pålegger gebyrer, skal ikke den samlede inntekten fra utlevering og tilatelse til viderebruk av dokumenter innenfor den relevante regnskapsperioden overstige kostnadene for innsamling, produksjon, reproduksjon, spredning, bevaring og rettighetsklarering samt en rimelig avkastning på investeringene. Gebyrene skal

beregnes i samsvar med de regnskapsprinsipper som gjelder for de berørte offentlige myndigheter.»

7) Artikkel 7 skal lyde:

«Artikkel 7

Innsyn

1. Når det gjelder standardgebyrer for viderebruk av dokumenter som er i offentlige myndigheters besittelse, skal gjeldende vilkår og faktiske gebyrbeløp, herunder beregningsgrunnlaget for slike gebyrer, fastsettes på forhånd og offentliggjøres, elektronisk dersom det er mulig og hensiktsmessig.
2. Når det gjelder andre gebyrer for viderebruk enn dem nevnt i nr. 1, skal vedkommende offentlig myndighet på forhånd angi hvilke faktorer det vil bli tatt hensyn til ved beregning av disse gebyrene. På anmodning skal vedkommende offentlig myndighet også angi hvordan slike gebyrer er beregnet for den konkrete anmodningen om viderebruk.
3. Kravene nevnt i artikkel 6 nr. 2 bokstav b skal være fastsatt på forhånd. De skal offentliggjøres elektronisk dersom det er mulig og hensiktsmessig.
4. Offentlige myndigheter skal sikre at de som anmoder om å viderebruke dokumenter, underrettes om klageadgang i forbindelse med vedtak eller praksis som berører dem.»

8) Artikkel 8 nr. 1 skal lyde:

«1. Offentlige myndigheter kan tillate viderebruk uten vilkår, eller de kan fastsette vilkår, når det er hensiktsmessig gjennom en lisens. Disse vilkårene skal ikke begrense mulighetene for viderebruk unødig og skal ikke brukes for å begrense konkurranse.»

9) Artikkel 9 skal lyde:

«Artikkel 9

Praktiske ordninger

Medlemsstatene skal sørge for praktiske ordninger som gjør det lettere å søke etter dokumenter som er tilgjengelige for viderebruk, for eksempel i form av lister over de viktigste dokumentene med relevante metadata, som er tilgjengelige via Internett og i maskinleselig format dersom det er mulig og hensiktsmessig, og nettportaler med lenker til disse listene over informasjonskilder. Når det er mulig, skal medlemsstatene legge til rette for tverrspråklig søking etter dokumenter.»

10) I artikkel 11 gjøres følgende endringer:

- a) I nr. 2 skal følgende ledd tilføyes:
«Dette nummer får ikke anvendelse på digitalisering av kulturelle ressurser.»

- b) Følgende nummer innsettes:

«2a. Uten hensyn til nr. 1 skal perioden med enerett i alminnelighet ikke overstige ti år dersom eneretten gjelder digitalisering av kulturelle ressurser. I tilfeller der denne perioden overstiger ti år, skal varigheten tas opp til ny vurdering i løpet av det ellefte året og deretter, dersom det er relevant, hvert sjuende år.

Ordningene i første ledd som gir enerett, skal offentliggjøres og være åpne for innsyn.

Ved enerett som nevnt i første ledd, skal berørte offentlig myndighet kostnadsfritt motta en kopi av de digitaliserte kulturelle ressursene som del av ordningen. Den kopien skal være tilgjengelig for viderebruk ved utgangen av perioden med enerett.»

- c) Nr. 3 skal lyde:

«3. Avtaler om enerett som eksisterer 1. juli 2005 og som ikke oppfyller kravene til unntak i henhold til nr. 2, skal opphøre ved kontraktens utløp, eller under alle omstendigheter senest 31. desember 2008.»

- d) Følgende nummer tilføyes:

«4. Uten at det berører nr. 3, skal avtaler om enerett som eksisterer 17. juli 2013 og som ikke oppfyller kravene til unntak i henhold til nr. 2 og 2a, opphøre ved kontraktens utløp, eller under alle omstendigheter senest 18. juli 2043.»

11) Artikkel 13 skal lyde:

«Artikkel 13

Ny vurdering

1. Kommisjonen skal vurdere anvendelsen av dette direktiv på nytt senest 18. juli 2018 og oversende resultatene av den vurderingen, sammen med eventuelle forslag til endring av dette direktiv, til Europaparlamentet og Rådet.
2. Medlemsstatene skal hvert tredje år framlegge en rapport for Kommisjonen om tilgjengeligheten av informasjon fra offentlig sektor for viderebruk, vilkårene for å gjøre informasjonen tilgjengelig og klageadgangen. På grunnlag av den rapporten, som skal offentliggjøres, skal medlemsstatene vurdere gjennomføringen av artikkel 6,

særlig med hensyn til å pålegge gebyrer som overstiger marginalkostnadene.

3. Den nye vurderingen nevnt i nr. 1 skal særlig gjelde dette direktivs virkeområde og virkninger, herunder i hvilket omfang viderebruken av dokumenter fra offentlig sektor har økt, følgene av de anvendte gebyrprinsippene og viderebruken av offisielle tekster av lovgivningsmessig og administrativ art, samspillet mellom regler for vern av personopplysninger og muligheter til viderebruk, samt ytterligere muligheter for å få det indre marked til å virke på en mer tilfredsstillende måte og fremme utviklingen av den europeiske innholdsindustrien.»

Artikkel 2

1. Medlemsstatene skal innen 18. juli 2015 vedta og kunngjøre de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

De skal anvende disse bestemmelsene fra 18. juli 2015.

2. Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

Artikkel 3

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 26. juni 2013.

For Europaparlamentet *For Råde*

M. SCHULZ

A. SHATTER

President

President
